(Vervolg van pag. 4).

„Nu ja, goed, dan is hij er twaalf en een half jaar. Dat is heel pleizierig voor hem, " antwoordde wat nurksch de patroon, die, zooals gezegd, niet zoo bar scheutig was.

„Het zou nóg pleizieriger voor hem zijn als u je ook niet onbetuigd liet . . . ."

„Onbetuigd ? Onbetuigd ? Wel neen, waarom zou ik ? Feliciteer hem in mijn naam, Janssen . . . ."

„Ik bedoel een stoffelijk blijk van uw belangstelling, van uw tevredenheid . . . ."

„Stoffelijk blijk ? . . . . Stoffelijk blijk . . . . . Ja, u hebt makkelijk redeneeren . . . ."

„Het is toch wel goed. . . . Het neemt die menschen toch in . . . ."

„Ja, natuurlijk, het neemt ze in. En . . . . en hoeveel zou dat wel moeten zijn, dunkt u ? . ."

„Nou, 'n honderd pop . . . . bijvoorbeeld . . . . "

„Ik wou, dat ik ze zelf had," stoof de patroon op, „honderd pop . . . . 't Is nogal niks."

„Nou . . . .", deed Janssen ongeloovig.

„Ik denk er niet aan . . . ."

„Minder kan u toch al niet, hè ?"

„Ik denk toch, als ik hem eens een lapje van vijf en twintig in de hand druk, dat de vent meer dan tevreden wezen zal..."

„Dat gaat niet . . . ."

„Dan gaat het niet. Mij nog liever."

„Maar hij is toch eerlijk en doet zijn werk goed," hield de welgezinde Janssen aan.

„Daar wordt hij voor betaald."

„Goed, maar een aardigheid op zoo'n feestje wil er bij de menschen wel in."

„'n Aardigheid. Honderd pop . . . . een aardigheid ?. . . . "

„Twaalf en een half jaar trouwe dienst is toch wel te waardeeren. . . ."

„Ja, met honderd pop. En vijf en twintig jaar met twee honderd. En dertig met driehonderd. Veertig met vierhonderd . . . . En zoo ga je maar verder. En allemaal krijgen ze hun beurt. Reken u eens uit . . . . Wat dat kost met zoo'n personeel. Het eene jubileum (zooals u dat noemt) is nog niet van de lucht af, of 'n ander heeft er weer een onder de leden. . . . ."

Als de procuratiehouder zich echter met een „u moet het natuurlijk zelf weten," terugtrok, haalde de patroon, die eigenlijk nog de kwaaiste niet is, bakzeil.

„Zou ik niet met minder dan honderd kunnen ?" vroeg hij ietwat aarzelend nog.

„Neen, mijnheer."

„En u zegt, dat ik er niet goed van buiten kan ?"

„Neen, mijnheer. Tenminste . . . ."

„Als het dan niet hooger of lager kan, stuur hem dan bij me. Over 'n kwartier, want ik heb eerst nog een en ander te doen."

In het groote bediendenkantoor stapte mijnheer Janssen regelrecht op den jubilaris toe. Alle collega's rezen halfop van hun stoelen, keken gretig toe, en spitsten de ooren, om toch vooral dadelijk te weten in hoever Hermans succes hebben zou. De jubilaris zelf hield zich van den domme.

„Mijnheer Hermans," zei de procuratiehouder luid genoeg om door een ieder verstaan te worden, „ik heb mijnheer over uw jubileum gesproken. Hij verwacht u over een kwartier bij zich."

Het was Hermans te moede alsof hij over een kwartier naar den hemel zou gaan ; een heerlijke verwachting deed zijn nederige borst van vreugde zwellen. Nochtans volhardde hij in zijn rol van eenvoud en ongeloovigheid.

„Hij verwacht mij . . . mij ? Waarom ?" zoo vroeg hij met voorgewende verbazing.

„Om u een bewijs van zijn tevredenheid te geven," lachte goedmoedig mijnheer Janssen, „ik heb met hem er over gesproken."

„Maar dat . . . . dat . . . . had . . . . u . . . . niet . . . . moeten doen . . . ." verweerde de jubilaris zich, verontwaardiging huichelend. Het ontbrak er maar aan, dat hij Janssen een standje schopte omdat deze zijn zielsverlangen bevredigd had.

„Mooi, mooi," zei mijnheer Janssen, „je hebt het best verdiend."

Met verdween hij weder in de richting van zijn eigen kantoor.

Sprakeloos van verbazing hadden de collega's het aangehoord.

„Je bent toch een gelukskind," zei Silleman, en er was een bedekte nijdigheid in zijn toon.

„Nou, of-ie," beaamde Reeders, en zijn gebruikelijke deftigheid werd een wijle overschaduwd door sombere ijverzucht.

Hermans zei, naar gewoonte, niets, maar zijn gelaat was niet ongelijk aan een zegeteeken.

Met popelend hart verbeidde hij het tijdstip, waarop zijn patroon hem in zijn privé-kantoor de gesloten enveloppe met de stoffelijke blijken . . . . van bankpapier overhandigen zou, mèt of zonder toespraak. Als het bankpapier er maar was, kon de toespraak achterwege blijven. Dat had hij toch maar eens klaargespeeld met betrekkelijk weinig kosten. Drie stadstelegrammen en een bloemstuk, dat hij feitelijk maar in huur had . . . . En niet voor één keer, maar voor alle volgende jubileum-dagen was de zaak in orde. De toekomst was verzekerd . . . .

Nog vijf minuten.

Nog vier.

Nog drie.

Nu nog twee. — Nu nog een . . . .

Zoo, het was tijd. Nu langzaam opstaan, niets laten merken van de binnenpret aan de collega's die vol spanning hem volgden met de oogen. Daar stapte de gelukkige Hermans voort, geheel onbewogen naar het uiterlijk, — met uitzondering van zijn beenen dan, — om het loon te gaan ontvangen voor zijn toewijding en plichtsbetrachting, een loon, dat te zoeter smaken zou wijl hijzelf het zich door wijs beleid en scherpzinnigheid verzekerd had . . . . . .

Hij mocht echter uiterlijk onbewogen zijn, geheel van zenuwachtigheid was hij niet vrij te pleiten. Toen hij voor de deur van het privé-kantoor stond, beefde de gereedgehouden hand dermate, dat zij reeds van zelf op de deur geklopt had, ofschoon hij nog liever eenige seconden had willen wachten om zich wat te versterken.

„Binnen," klonk de stem van den patroon.

Hermans trad binnen. Blijde en hoopvol was reeds dadelijk zijn blik gevestigd op het gelaat van den patroon, die nu wel dadelijk voor den draad zou komen met toesprak en bankbiljetten. De bankbiljetten waren reeds in gereedheid ; dat bemerkte Hermans dadelijk ; op de tafel lag tenminste een enveloppe. De toespraak kwam nu ook. Maar een andere, een heel andere dan hij verwacht had.

„U bent vandaag twaalf en een half jaar hier in betrekking niet waar ?" zoo ving de patroon aan, en zijn toon was snijdend sarcastisch.

Hermans dacht dat hij het aflei. Hij stikte bijna van den plotselingen schrik.

„Ja . . . . mijnheer, ... " stamelde hij, „tenminste . . . "

„Wat tenminste ?" snauwde de patroon.

„Tenminste . . . . als . . . . u het goedvindt," zuchtte de beproefde jubilaris.

„Nou dan, ik vind het niet goed. Ik vind het heelemaal niet goed. En het is ook niet goed. Ik heb uw sollicitatiebrief eens opgezocht. Hier is hij. (Een driftige greep naar de enveloppe, waarin Hermans ten onrechte de stoffelijke bewijzen vermoed had, bracht den brief te voorschijn) Den hoeveelsten hebben we vandaag, mijnheer ?"

Hermans perste zijn brein uit, dat zeer in het ongereede was geraakt. Een hulpelooze blik op den wandkalender hielp hem echter aan den datum. — „Het is de tiende vandaag, mijnheer."

„Juist, het is de tiende. En wat staat hier ?" (Gestreng wees de vinger op den inmiddels opengevouwen sollicitatiebrief.)

„Vier en twintig September," blies Hermans zoo bevend en zoo zacht alsof het zijn laatste ademtocht was.

„Juist, vier en twintig," concludeerde de patroon, „u bent dus veertien dagen te vroeg. U tracht mij erin te laten loopen. Welnu, mijnheer, laat me u zeggen, dat ik er niet bij u inloop, maar dat u er eerder bij mij uitloopt. Dat is iets anders. En laat mij u tegelijk meedeelen, dat ik niets voor dergelijke malligheden als jubilea van zooveel jaar voel, niet voor 12½ en niet voor 25, en niet voor 50, of 100, niets, niets. Dus dat u bij mij niet meer behoeft aan te komen. U kunt al uw aanstaande jubileums dus uit uw hoofd zetten. *Ik* doe het ook. Adieu."

In zijn namelooze verwarring mompelde Hermans nog iets van : „dat hij het wel veertien dagen wilde uitstellen, tot den juisten datum. Maar de patroon zette zijn gebrabbel stop met een tweede „adieu."

Ontdaan verliet de gewaande jubilaris het vertrek, om op zijn plaats achter zijn rekening-courant-boek de tekortkomingen van zijn eigen rekenkunst te overpeinzen.

Stokdoof voor de vragen en uitroepen zijner collega's zat hij met een lang gezicht tot het tijd van koffiedrinken was achter de telegrammen, de rose rozen, blauwe vergeet-mij-nieten, en groene linten. Maar toen allen terugkeerden na een uur, waren het bloemstuk en de telegrammen van den lessenaar op onnaspeurlijke wijze verdwenen, en daarmee de eerste en ook de laatste stoffelijke bewijzen van eenig jubileum ten kantore dezer firma.

NEDERLANDERS IN AMERIKA GEHULDIGD.
Ter gelegenheid van de sluiting der Panama Pacific Internationale Tentoonstelling, is de Nederlandsche Regeeringscommissaris bij deze tentoonstelling en zijn vrouw, door den Raad van Commissarissen gehuldigd. De lofrede werd uitgesproken door Albert Thirman, Comm.-Gen. van Frankrijk. Een prachtig bronzen beeld van den Belgischen beeldhouwer Marnix d'Haveloose werd den Nederlandschen vertegenwoordiger, zijn vrouw een bloemenmand aangeboden.

'T VERTREK VAN PROF. KOCH NAAR BERGEN.
Verleden week is prof. Koch, die de leiding van de Nederlandsche ambulance, die onlangs naar Rusland is vertrokken (zie de foto in een onzer vorige nummers), zal overnemen, naar Bergen afgereisd om vandaar Petrograd te bereiken. Onze foto geeft prof. Koch, zijn bekenden een laatst vaarwel toewuivend.

„SAUL'S VERWERPING" IN HET OPENLUCHT-THEATER TE VALKENBURG.
Op Vrijdag 30 Juni is het Openlucht-Theater te Valkenburg op officieele wijze ingewijd met de opvoering van het bijbelsch drama van A. H. J. van Delft, getiteld: „Saul's verwerping". Onze foto geeft een scène uit het boeiende stuk weer. *(foto Cohnen, Valkenburg).*